

ŚLADAMI ŚWIĘTEJ

Podążając śladami św. Siostry Faustyny, kontynuujemy podróż po Wilnie. Z Antokolu, gdzie był klasztor Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, przenosimy się do centrum miasta, by odwiedzić miejsca związane z pobytym w nich Apostołki Miłosierdzia Bożego i dziełem, które jej Jezus polecał. Najpierw skierujemy nasze kroki na ul. Rasų 6, gdzie pod okiem Siostry Faustyny malowany był pierwszy obraz Jezusa Miłosiernego. Chodzi o budynek, który był kapelanią przy klasztorze sióstr wizytek i kościele pw. Serca Bożego. W nim w latach 30. XX wieku na pierwszym piętrze mieszkał ks. Michał Sopoćko, a na parterze malarz Eugeniusz Kazimirowski. W okresie powojennym budynek wchodził w kompleks więzienny, a dziś mieszka ją w nim Siostry Jezusa Miłosiernego.

Ksiądz Michał Sopoćko zaciekawiony, jak będzie wyglądał wizerunek Pana Jezusa według wizji Siostry Faustyny, poprosił o namalowanie obrazu właśnie Eugeniusza Kazimirowskiego. Ten znany w środowisku wileńskim malarz kształcił się w Krakowie w pracowniach Łuszczkiewicza, Axentowicza i Wyczółkowskiego oraz we Lwowie, Monachium i Paryżu. Ostateczny szlif malarski uzyskał w 1900 roku w Akademii św. Łukasza w Rzymie. Z Wilnem związał się na trwałe po roku 1914. Był długoletnim wykładowcą Seminarium Nauczycielskiego, dekoratorem teatralnym oraz członkiem zarządu Wileńskiego Towarzystwa Niezależnych Artystów Sztuk Plastycznych. Malował głównie pejzaże i portrety, ale sięgał też po tematykę religijną.

Malowanie obrazu Jezusa Miłosiernego rozpoczęło się w styczniu 1934 roku i odbywało się w wielkiej dyskrecji. *Ażeby nie zwracać uwagi sióstr* – wspominała przełożona m. Irena Krzyżanowska – *odnośnie wewnętrznych przeżyć Siostry Faus-*

tyny, w każdą sobotę w godzinach rannych chodziłam z nią na Mszę świętą do Ostrej Bramy, a po Mszy świętej wstępowałyśmy do artysty malarza, któremu Siostra Faustyna udzielała dokładnych informacji, jak powinien wymalować obraz miłosiernego Pana Jezusa. W czerwcu 1934 obraz Jezusa Miłosiernego był gotowy, ale Siostra Faustyna nie była z niego zadowolona. Skarżąc się Jezusowi mówiła: *Kto Cię wymaluje tak pięknym, jakim jesteś? W odpowiedzi usłyszała: Nie w piękności farby ani pędzla jest wielkość tego obrazu, ale w łasce Mojej* (Dz. 313). Ksiądz Sopoćko początkowo umieścił ten obraz w korytarzu sióstr bernardynek przy kościele św. Michała. Ale w Wielkim Tygodniu 1935 roku Siostra Faustyna zdecydowanie oświadczyła, że Pan Jezus żąda, by Jego wizerunek był wystawiony w Ostrej Bramie na czas triduum kończącego Jubileusz Odkupienia świata. *Wkrótce dowiedziałem się* – wspominał ks. Sopoćko – *że będzie owo triduum, na które ksiądz proboszcz ostrobramski, kanonik Stanisław Zawadzki, prosił mię, bym wygłosił kazanie. Zgodziłem się pod warunkiem umieszczenia owego obrazu jako dekoracji w oknie krużganku, gdzie wyglądał imponująco i zwracał uwagę wszystkich bardziej niż obraz Matki Boskiej.* Siostra Faustyna przeżyła wielką radość, widząc spełnienie życzeń Jezusa, bo obraz został publicznie uczczony i to w dniu, który On wybrał na Święto Miłosierdzia. Ksiądz Sopoćko głosił kazanie o tym największym przymocie Boga, a ona sama ujrzała, jak Jezus na obrazie przybrał żywą postać, a Jego promienie przenikały do serc ludzi przybyłych na tę uroczystość.

Nie bez znaczenia jest też miejsce pierwszego wystawienia obrazu Jezusa Miłosiernego – Sanktuarium Matki Bożej Miłosierdzia w Ostrej Bramie. Ostra Brama została wybudowana w XVI wieku wraz z murami miejskimi jako pierwsza

SIOSTRY FAUSTYNY (9)

z bram miasta. Przez nią prowadził trakt do Miednik, Oszmiany i Mińska, stąd początkowo zwana była Bramą Miednicką, a także „Zaranną”. Później nazwano ją Ostrą ze względu na południowy kraniec miasta zwany właśnie Ostrym. W bramie umieszczono obraz Matki Bożej, który już w XVII wieku cieszył się wielką czcią. Opiekę nad nim przejęli karmelici posługujący w przylegającym do Ostrej Bramy kościele św. Teresy. W 1671 wybudowano drewnianą kaplicę, która po niespełna pięćdziesięciu latach spłonęła. Na jej miejscu w roku 1829 zbudowano nową, murowaną, w stylu neoklasycyzyzm. O wielkiej miłości Wilnian do Matki Bożej Ostrobramskiej świadczą chociażby bardzo liczne wota. Już w XVIII wieku Matka Boża otrzymała, prawdopodobnie od cechu złotników, piękną suknię wykonaną z pozłacanego srebra. W wieku XX obraz był dwukrotnie koronowany papieskimi koronami, a Matce Bożej Ostrobramskiej nadano tytuł Matki Miłosierdzia.

W marcu 1936 roku Siostra Faustyna na stałe wyjechała z Wilna, ale ks. Sopoćko kontynuował jej misję w tym mieście. Na wszelkie sposoby starał się propagować nabożeństwo do Bożego Miłosierdzia, a także zgłębiał teologiczną wiedzę na temat tej tajemnicy. W Wilnie pozostały więc inne miejsca związane nie tyle z samą Siostrą Faustyną, co z misją zleconą jej przez Pana Jezusa. Warto wspomnieć tu o kościele św. Michała Archanioła, gdyż to właśnie w nim, od 1937 roku do czasu zamknięcia kościoła w 1948 roku, wisiał obraz Jezusa Miłosiernego. W miejscu tego kościoła i klasztoru sióstr bernardynek znajdował się kiedyś średniowieczny pałac rodziny Sapiehów. Wielki hetman litewski i wojewoda wileński, Lew Sapieha, podarował pałac bernardynkom i dostosował budowlę do potrzeb klasztoru. W latach 1594-1596 zbudował przy klasztorze kościół

pod wezwaniem Świętego Michała Archanioła. W 1933 kościół i klasztor poddano renowacji, nieestetycznie w 1948 roku został zamknięty, a od 1956 pełni rolę muzeum architektury.

Po zamknięciu kościoła św. Michała, jego wyposażenie, a więc także obraz Jezusa Miłosiernego, przeniesiono do kościoła Świętego Ducha. Pierwotnie był to drewniany kościół wzniesiony za czasów króla Władysława Jagiełły. Po pożarze w 1441 roku odbudował go Kazimierz Jagiellończyk. Od początku XVI wieku opiekowali się kościołem dominikanie, których sprowadził do Wilna Aleksander Jagiellończyk. W drugiej połowie XVIII wieku dokonano kolejnej przebudowy kościoła nadając mu obecny wygląd zewnętrzny. Od czasu zamknięcia klasztoru przez władze carskie w 1844 roku, kościół pełni funkcje kościoła parafialnego. Wewnątrz znajdują się liczne freski i obrazy. W tym kościele pierwszy wizerunek Jezusa Miłosiernego przechowywano najpierw jako depozyt kościoła św. Michała, a od 1985 roku przez 10 lat obraz był wystawiony do publicznego kultu w bocznym ołtarzu.

28 września 2005 roku decyzją metropolity wileńskiego A. Bačkisa obraz Jezusa Miłosiernego został przeniesiony do kościoła Świętej Trójcy. W tym miejscu kościół istniał już w XV wieku i był wtedy prawdopodobnie drewniany. Nie ma pewnych wiadomości, kiedy wzniesiono kościół murowany. W 1536 roku król Zygmunt I ufundował przy kościele szpital. W początkach XIX władze zamieniły kościół w cerkiew prawosławną i po przebudowie zatracił on prawie zupełnie swój pierwotny wygląd. Sto lat później zwrócono go katolikom, którzy poddali go renowacji. Dzisiaj kościół Świętej Trójcy jest sanktuarium Miłosierdzia Bożego.

s. M. Natanaela Czajkowska ZMBM